

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2017	Κυριακὴ Πεντηκοστῆς (Ἰω. 7,37-52· 8,12) 4 Ἰουνίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Πλοῦτος θεῶν δώρων

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζώντος» (Ἰω. 7,38)

«**Μακάριοι**», ἀγαπητοί μου, «**μακάριοι οἱ ἀκούοντες**» (Λουκ. 11,28)· εὐτυχεῖς δηλαδὴ ὅποιοι ἔχουν αὐτιά γιὰ ν' ἀκούσουν σήμερα τὴ φωνὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Γιατὶ ὅλα ὅσα λέγονται στὴν Ἐκκλησία μας σήμερα τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα (τροπάρια, κοντάκιο, κανών, ἀπόστολος, εὐαγγέλιο, ἀλλὰ προπαντὸς οἱ εὐχὲς τῆς γονυκλισίας ποὺ θ' ἀκούσουμε σὲ λίγο), **ὅλα** στρέφονται **γύρω ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο**.

Σήμερα εἶνε ἡ ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριος στοὺς μαθητάς· «Μὴ λυπεῖσθε, δὲν θὰ σὰς ἀφήσω ὀρφανούς· θὰ στείλω τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο» (βλ. Ἰω. 14,18· 16,7). Σήμερα ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, σήμερα τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά καὶ παράδοξα. Σήμερα καὶ αὔριο ἐορτάζουμε τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Εἴμαστε λοιπὸν ὑποχρεωμένοι νὰ μιλήσουμε γι' αὐτό.

Νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ ἅγιο Πνεῦμα; Μὰ ἐδῶ πρέπει νὰ σταματήσω. Ἐὰν τολμήσω νὰ μιλήσω μὲ γλῶσσα ἁγίου Ἀθανασίου, Μεγάλου Βασιλείου, Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας· ἐὰν θελήσω νὰ ὑψώσω τὸν λόγο, νὰ θεολογήσω καὶ νὰ ἐλέγξω αἰρετικούς καὶ προπαντὸς τὴ σφαλερὴ διδασκαλία τῶν παπικῶν, ποὺ προσέθεσαν στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως τὴν πλάνη ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἐκπορεύεται ὄχι μόνον ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀλλὰ «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», φοβᾶμαι ὅτι δὲν θὰ βρεθοῦν αὐτιά πρόθυμα ν' ἀκροασθοῦν.

Ἡ ἐποχὴ μας εἶνε κατ' ἐξοχὴν ρεαλιστικὴ· **ἐκτιμᾷ μόνον** ὅ,τι βλέπει, ἀκούει καὶ ζυγίζει στὴν πλάστιγγα, γενικὰ **ὅ,τι εἶνε ὕλη**· μιλάει μόνον γιὰ τὰ ὑλικά, τὰ ὀρατὰ καὶ αἰσθητὰ πράγματα. Ἄν ὑπῆρχε ἓνα ὄργανο ποὺ νὰ μετράη τὶς λέξεις ποὺ λέμε, ἓνα λεξιμέτρο, θὰ βλέπατε ὅτι, μέσα στὰ ἑκατομμύρια λέξεις, δὲν ὑπάρχει οὔτε μία λέξι γιὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Εἶνε **ἐποχὴ ἀντιπνευματικὴ**. Πῶς λοιπὸν, σὲ μία τέτοια ἐποχῇ, ἐμεῖς νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ Πνεῦμα

τὸ ἅγιο; Ἀλλὰ **θὰ τολμήσουμε**, ἀγαπητοί μου. Δὲν θὰ φιλοσοφήσω καὶ θὰ θεολογήσω, ἀλλὰ κατεβαίνοντας στὸ ἐπίπεδο τοῦ συγχρόνου κόσμου θ' ἀναφέρω μόνον ἓνα παράδειγμα.

Θ' ἀνοίξω τὸν προφήτη **Ἰεζεκιήλ** (κεφ. 47ο) κι ἀπὸ 'κεῖ θ' ἀναφέρω **ἓνα ὄραμα**. Ὅχι ἀπ' αὐτὰ τὰ ψεύτικα ὄραματα ποὺ λένε οἱ ὀραματισταὶ τοῦ αἰῶνος μας, ἀλλὰ ὄραμα ποὺ εἶδε ὁ προφήτης καὶ μᾶς δίνει ἀνάγλυφη τὴν εἰκόνα τῶν ἐνεργειῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ποὺ φέρνει στὸν κόσμον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο.

Ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ ναοῦ τῆς πόλεως τοῦ Κυρίου, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὰ θεμέλια, ὁ προφήτης βλέπει νὰ βγαίνουν νερὰ καὶ νὰ σχηματίζουν ἓνα **μικρὸ ρυάκι**. Τὸ ρυάκι στὴν ἀρχὴ τρέχει ἤσυχα καὶ τὸ νερό του φτάνει μέχρι τοὺς ἀστραγάλους του. Μετὰ ἀπὸ ὀρισμένο διάστημα τὸ ρεῦμα ἀρχίζει νὰ μεγαλῶνῃ καὶ φτάνει μέχρι τοὺς μηρούς του. Μετὰ ἀπὸ λίγο ὑψώνεται ἀκόμη περισσότερο καὶ καλύπτει τὴ μέση του. Τέλος, καθὼς συνεχῶς αὐξάνει, κάνει πλέον **τὸ ποτάμι ἀδιάβατο**.

Ὁ προφήτης θαυμάζει, κι ὁ θαυμασμός του γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερος καθὼς βλέπει στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, δεξιὰ κι ἀριστερά, νὰ ἔχη ἀναπτυχθῇ πλοῦσια καὶ ἀειθαλῆς **βλάστησι**. Πλήθος δέντρα καὶ οἱ καρποὶ τοὺς ἀφθονοὶ. Κι ὅταν τὸ ποτάμι φτάνει στὶς ἐκβολές, ἐκεῖ τὸ ζωογόνο ρεῦμα του κάνει τὴ θάλασσα νὰ γεμίξῃ ἀπὸ ψάρια. Ἄφθονα ψάρια· ἀλιευτικὰ συνεργεῖα ρίχνουν τὰ δίκτυα τοὺς καὶ ψαρεύουν (βλ. Ἰεζ. 47,1-12).

Περίεργα πράγματα ἦταν αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ. Ποιὰ εἶνε ἡ ἐξηγήσι τοῦ ὀραματός του; Ἡ εἰκόνα αὐτὴ παριστάνει τὴν ἔκχυσι τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τὸν **πλοῦτο τῶν θεῶν δωρεῶν**, τὸν «θησαυρὸν τῶν ἀγαθῶν» (δοξαστ. αἰῶνων Πεντηκ.) ποὺ φέρνει στὸν κόσμον.

Ἡ ἐξήγησις τοῦ δράματος αὐτοῦ εἶνε ἡ σημερινὴ ἡμέρα. Τί εἶδε στὴν ἀρχὴ ὁ προφήτης; Ἐνα ρυάκι. Καὶ ἐρωτῶ· τί ἦταν ὁ Χριστιανισμός, ἡ ἀγία μας θρησκεία, στὴν ἀρχή; Ἐνα βράχο, τὸ βράχο τοῦ Γολγοθᾶ, βγήκε τὸ ἀγιασμένο ποτάμι ποὺ ποτίζει ὁλόκληρο τὸν κόσμον. Τί ἦταν στὴν ἀρχὴ ἡ Ἐκκλησία μας; πολὺ μικρὴ, ρυάκι μέχρι τὸν ἀστράγαλο. Πόσα ἦταν τὰ μέλη της; τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς αὐτοὶ ποὺ πίστευαν στὸ Χριστὸ ἦταν μόλις 120 ψυχές· οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, οἱ μυροφόρες, οἱ ἐβδομήκοντα καὶ μερικοὶ ἀκόμη. Ἀλλὰ τὴν ἅγια αὕτη ἡμέρα οἱ 120 γίνονται 3.000! **Τὸ ποταμάκι αὐξάνει.**

Πῶς ἔγιναν 3.000; Μίλησε κάποιος. Ποιός; κανένας Δημοσθένης, Κικέρων ἢ ἄλλος φιλόσοφος; Τίποτε. Καὶ τὸν Δημοσθένη καὶ τὸν Κικέρωνα καὶ τοὺς φιλοσόφους ὅλους τοὺς νίκησε - ποιός; ἡ γλῶσσα ἐνὸς ψαρά, τοῦ Πέτρου. Αὐτὸς στάθηκε μπροστὰ στὸν κόσμον ἐκεῖνο, ἀπλωσε τὰ πνευματικά του δίχτυα, κάλεσε τοὺς ἀνθρώπους σὲ μετάνοια, καὶ πίστεψαν καὶ βαπτίσθηκαν τὴν ἡμέρα αὕτη 3.000. Σὲ λίγες μέρες, μὲ ἕνα νέο κήρυγμά του, οἱ 3.000 ἔγιναν 5.000. Καὶ σὲ λίγο ἡ πίστι τοῦ Χριστοῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Παλαιστίνης, ἀπλώνεται στὴ Συρία καὶ τὴ Μεσοποταμία, στὴ Γαλατία καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία, διαβαίνει τὸν Ἑλλησποντο, φτάνει στὴ Μακεδονία καὶ στὴν Ἡπειρο, κατακλύζει τὴν παλαιὰ Ἑλλάδα, φτάνει στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, προχωρεῖ πρὸς τὴ Ῥώμη, φτάνει μέχρι τὶς Ἡράκλειες Στῆλες καὶ πέρα ἀπ' τὰ Βρετανικὰ νησιά. **Τὸ ρυάκι ἔγινε πλέον ποταμός.**

Δὲν εἶνε σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἕνα ποταμάκι ποὺ μπορεῖς νὰ τὸ συγκρατήσης. Μπορεῖ κανεὶς νὰ σταθῆ μπροστὰ στὸ Δούναβη ἢ στὸν Ἀλιάκμονα καὶ νὰ πῆ, Σταμάτα τὰ νερά σου; Θὰ ἔνε ἀνόητος. Ἐ, πολὺ περισσότερο ἀνόητος θὰ ἔνε ὅποιος προσπαθῆσῃ νὰ σταματήσῃ **τὸ ρεῦμα** ποὺ γέννησε ἡ σημερινὴ ἡμέρα.

Ὅπου περάσῃ ὁ ποταμὸς αὐτός, ἐκεῖ **εὐτυχία καὶ εὐδαιμονία**. Τὰ δέντρα γίνονται καρποφόρα καὶ τὰ φύλλα τους ἰαματικά. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας, ὅπως βεβαιώνει ἡ Ἱστορία, ἔχει τὴ δύναμι νὰ κἀνῃ τὰ πικρὰ γλυκά. Ὅπου, ἀντιθέτως, δὲν ρέει ὁ ποταμὸς αὐτός, ἐκεῖ ξηρασία, λιμὸς καὶ αὐχμός.

Ῥίξτε ἕνα βλέμμα στὴν **Εὐρώπη**. Πρὸ Χριστοῦ στὶς Ἀλπεις, στοὺς δρυμῶνες τῆς Γερμανίας καὶ στὶς στέπες τῆς Ῥωσίας κατοικοῦσαν ἄγρια φῦλα, βάρβαροι ποὺ ἔτρωγαν βελανίδια· ὅταν πίστεψαν στὸ Χριστὸ καὶ βαπτίσθηκαν, ἀνέπτυξαν πολιτισμό. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ Εὐρώπη ἀρνήθηκε, δίωξε τὸν Χριστό,

διέπραξε τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα. Ἄλλοτε μὲ τὸν ὀρθολογισμό, ἄλλοτε μὲ τὴν αἵρεσι, ἄλλοτε μὲ τὴν ἀθεΐα, ἄλλοτε μὲ τὴ μοντέρνα ζωὴ καὶ τὴν ἀνηθικότητα, τὸ καύχημα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ Εὐρώπη ὅπου δέχθηκε ἀποστόλους καὶ εἶδε θαύματα, **ἔσταύρωσε τὸ Χριστὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἐγκατέλειψε τὴν Εὐρώπη.**

Ἄν θέλετε νὰ δῆτε σήμερα τὴ ζωντανία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ζωογόνο ρεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, μὴν πᾶτε στὴν Εὐρώπη· νὰ πᾶτε **στὴν Ἀφρική**, ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουν στὸ Χριστό. Καὶ ἐνῶ ἐδῶ κανεὶς δὲν συγκινεῖται, ἂν πᾶτε ἐκεῖ, θὰ δῆτε τοὺς πρώην ἀγρίους νὰ βαπτίζονται καὶ νὰ λατρεύουν μὲ δάκρυα τὸν Κύριο. Αὐτοὶ πιστεύουν στὸ Χριστό.

Λένε, ὅτι κάτω στὸ Νεῖλο ποταμὸ ἦταν μιὰ φυλὴ ἄγρια, ποὺ ἀλλοίμονό σου ἂν ἔμπαινες στὴ ζούγκλα τους· ὅπως κόβεις τὸ λάχανο, ἔτσι αὐτοὶ ἔσφαζαν τὸ λευκὸ καὶ τὸν ἔτρωγαν τελετουργικῶς. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ **ἀνθρωποφάγοι** εἶχαν ἕνα βράχο, ποὺ τὸν θεωροῦσαν ἱερό, καὶ πάνω στὶς μυτερὲς αἰχμές του συνέτριβαν τὰ κεφάλια - κρανία καὶ ἔτρωγαν τὰ μυαλὰ τῶν ἀνθρώπων. Στὸ μέρος λοιπὸν αὐτό, ποὺ ἦταν ἀνθρωποφάγοι, ὅταν πῆγαν ἱεραπόστολοι καὶ κήρυξαν, αὐτοὶ πίστεψαν στὸ Χριστό· καὶ ἐκεῖνο τὸ βράχο, τοῦ αἵματος καὶ τοῦ μαρτυρίου τόσων ἀνθρώπων, ὅταν ἔγιναν Χριστιανοί, τὸν σκάλισαν, τὸν ἔκαναν βαπτιστήριον - κολυμβήθρα, γιὰ νὰ βαπτίζουν τὰ παιδιὰ τους!

Ἄν λοιπὸν θέλετε νὰ δῆτε τὴ δύναμι τῆς πίστεώς μας, μὴ μείνετε στὴν Εὐρώπη· πηγαίνετε στὴν Ἀφρική, πηγαίνετε **στὴν Ἀσία**, μέχρι τὶς Ἰνδίες καὶ τὴν Ἰαπωνία, καὶ θὰ δῆτε ἐκεῖ ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν στὴν Ὁρθοδοξία.

Ἐμεῖς δυστυχῶς σήμερα δὲν ἔχουμε δάκρυ, ὁ νοῦς μας δὲν εἶνε συγκεντρωμένος. Ἄς ὁμολογήσουμε, ἀδέρφια μου, τὴν πικρὴ ἀλήθεια, ἄς τὸ ὁμολογήσουμε· τὰ κορμιά μας μόνο εἶνε στὴν ἐκκλησία, τὸ πνεῦμα - ἡ ψυχὴ μας εἶνε μακριά· ἄλλοι στὶς ἐργασίες, ἄλλοι στὸ ἐμπόριο, ἄλλοι στοὺς αἰσχροὺς ἔρωτες... **Μᾶς λείπει τὸ Πνεῦμα.**

* * *

Ἐὼ Χριστέ, ὦ Παναγία Δέσποινα! Ἐὼ **Πνεῦμα ἅγιο, ἄς ἔλθῃς σ' ἐμᾶς!** Πνεῦμα ἅγιο, ἔλα στοὺς ἀρχιερεῖς μας, στοὺς κληρικούς μας, στοὺς θεολόγους μας. Ἄς πνεύσῃ Πνεῦμα ἅγιο ἀπὸ τὰ παλάτια μέχρι τὶς καλύβες, νὰ γίνῃ ἡ χώρα μας πάλι ἔθνος ἱεραποστολικό. Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ ῥθῃ πάλι στὴν πατρίδα μας, νὰ γίνουμε ἔθνος πνευματικὸ καὶ ἅγιο, πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflto@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2019	Κυρ. Ἁγ. Πάντων (Α' ΜΘ) (10,32-33, 37-38· 19,27-30) 11 Ἰουνίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Οἱ ἀμοιβές τῶν πιστῶν

«Ἴδου ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» (Ματθ. 19,27)

Σὲ **κόπους καὶ θυσίες καὶ μαρτύρια**, ἀγαπητοί μου, καλοῦσε τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους ἢ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀκούμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 10,32-33,37-38). Σταυροὶ καὶ αἵματα καὶ διωγμοί, νά ποιές ὀδυνηρὲς δοκιμασίες περίμεναν τοὺς πιστοὺς δούλους του, καὶ μάλιστα **τοὺς ἀποστόλους**. Γιατὶ οἱ ἀπόστολοι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ὑπὸ τὶς ὀδηγίες τοῦ Χριστοῦ, σὰν ἄλλοι στρατηγοί, θὰ ἐξωρμοῦσαν γιὰ τὴν πνευματικὴ κατάκτησι τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ κηρυχθῆ καὶ νὰ διαδοθῆ τὸ εὐαγγέλιο, θὰ χρειαζόταν οἱ μαθηταὶ καὶ ἀπόστολοι καὶ ὅλοι γενικὰ οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου νὰ συνεισφέρουν σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα, τὸν εὐγενέστερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὅ,τι πολῦτιμο εἶχαν.

Ἄλλ' ἀπέναντι στὶς θυσίες ποὺ ὑποβλήθηκαν τότε οἱ ἀπόστολοι –κ' ἐξακολουθοῦν, λέμε τώρα ἐμεῖς, διὰ μέσου τῶν αἰώνων νὰ υποβάλλωνται οἱ γνήσιοι καὶ πιστοὶ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ–, ἐπιφυλάσσει ἄραγε ὁ Κύριος κάποιες ἀμοιβές; καὶ ποιές λοιπὸν θὰ ἴνε αὐτές;... Αὐτὸ θέλησε νὰ μάθῃ **ὁ ἀπόστολος Πέτρος καὶ τόλμησε νὰ υποβάλλῃ ἐρώτημα**.

Εἶχε θυσιάσει αὐτός, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοί του ἀπόστολοι, τὰ πάντα χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ἄφησαν γέροντες γονεῖς, συγγενεῖς, φίλους, πλοῖα καὶ δίχτυα, καὶ ἀκολούθησαν τὸν Κύριο. Ἐτέθησαν ὑπὸ τὶς διαταγές του σὰν ἀπλοὶ στρατιῶτες, ἔτοιμοι καὶ τὴ ζωὴ τους νὰ δώσουν γιὰ τὸ εὐαγγέλιο. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη τους ἀπόφασι. Ποιὰ λοιπὸν θὰ ἦταν ἡ ἀμοιβὴ τους, ποιὰ θὰ ἦταν τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων τους; «Ἴδού», ρωτᾷ τὸν Διδάσκαλό του ὁ Πέτρος, «**ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;**»· νά, ἐμεῖς τ' ἀφήσαμε ὅλα καὶ σὲ ἀκολουθήσαμε, **τί μισθὸ θὰ λάβουμε ἄραγε;** (ἔ.ἀ. 19,27).

Μήπως αὐτὸ ἦταν λάθος τοῦ Πέτρου; μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ θέσῃ τέτοιο ἐρώτημα; Δὲν

θὰ ἦταν καλύτερα νὰ σιωπήσῃ, ὅπως ἔκαναν οἱ συμμαθηταὶ του, καὶ νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτό του χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀμοιβή, χωρὶς νὰ ζητᾷ ἀνταπόδοσι;... Μὴν ἀφήσουμε, ἀγαπητοί μου, νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ νοῦ μας τέτοια σκέψι. Ἡ ἀνιδιοτελής προσφορὰ προϋπέθετε ἕνα ἀνώτερο πνευματικὸ ἐπίπεδο, στὸ ὁποῖο οἱ ἀπόστολοι καὶ ὁ Πέτρος δὲν εἶχαν ἀκόμη φθάσει· θὰ ἔφθαναν πάντως, καὶ ἔφθασαν, ἐκεῖ – πότε; μετὰ τὴν Πεντηκοστή. Ὁ Πέτρος ἄλλωστε μίλησε, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἐκ μέρους καὶ τῶν συμμαθητῶν του καί, αὐθόρμητος ὅπως ἦταν, εἶπε αὐτὸ ποὺ κ' ἐκεῖνοι θὰ ἤθελαν νὰ ποῦν. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστός, ποὺ γνώριζε τὶς καρδιές τους καὶ τὶς δυνάμεις τους, δὲν ἀπορρίπτει τὸ αἶτημα τοῦ Πέτρου· τὸ λαμβάνει ὡς ἀφορμὴ γιὰ νὰ μιλήσῃ, νὰ διδάξῃ σπουδαῖες ἀλήθειες, ν' ἀποκαλύψῃ τί ἐπιφυλάσσεται γιὰ τοὺς πιστοὺς ἐργάτες του.

Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ στοὺς μαθητὰς του· «**Ἄμην λέγω ὑμῖν** (σᾶς διαβεβαιώνω κατηγορηματικά) **ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι** (ἐσεῖς ποὺ με ἀκολουθήσατε), **ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ** (ὅταν θὰ ξαναγεννηθοῦν ὅλοι μετὰ τὴν κοινὴ ἀνάστασι), **ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ** (ὅταν ὁ Θεάνθρωπος θὰ καθίσῃ στὸν ἑνδοξο θρόνο του γιὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμο), **καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους** (θὰ καθίσετε κ' ἐσεῖς ἐπάνω σὲ δώδεκα θρόνους) **κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ** (δικάζοντας τὶς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραὴλ). **καὶ πᾶς ὃς ἀφήκεν** (καὶ καθέννας ποὺ ἐγκατέλειψε) **οἰκίαν ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός μου** (σπίτια ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφές ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ σύζυγο ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια γιὰ μένα), **ἐκατονταπλασίονα λήσεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει** (θὰ λάβῃ ἐκατονταπλάσια καὶ θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιο ζωὴ)»

(ἔ.ἀ. 19,28-29). Τὸ ὅτι οἱ ἀπόστολοι θὰ γίνουν δικασταὶ τῶν συμπατριωτῶν τους τὸ εἶπε καὶ ἄλλοτε ὁ Χριστὸς (βλ. Λουκ. 22,30)* καὶ τὸ ὅτι γενικὰ «οἱ δίκαιοι τὸν κόσμον κρινούσι» τὸ θεωρεῖ βέβαιο ἢ Καινὴ Διαθήκη (βλ. Α' Κορ. 6,2). Ἐδῶ ὁμως ἄς ποῦμε μόνο γιὰ **τις ἀμοιβές ποῦ θὰ ἔχουν.**

* * *

Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια αὐτά, καὶ μὲ τόσα ἄλλα σχετικά ποῦ εἶπε ὁ Κύριος σὲ ἄλλες περιστάσεις (βλ. π.χ. Ματθ. 5,12· 10,41-42· 20,8. Λουκ. 10,7. Ἰω. 4,36 κ.ἀ.), οἱ ἀμοιβές τῶν πιστῶν δούλων του εἶνε πολὺ μεγάλες. Ναί, ἀγαπητοί μου· οἱ μεγάλες ὑπηρεσίες τῶν ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων, τῶν ποιμένων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, γενικὰ τῶν ἁγίων, θὰ ἀμειφθοῦν μὲ μεγάλες ἀμοιβές, **πολλές καὶ ἀνεκτίμητες**, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ποῦ ἀμείβει τοὺς πιστοὺς δούλους του δὲν εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶνε ὁ Κύριος, ὁ δίκαιος, ὁ πανάγαθος καὶ ὁ παντοδύναμος. Ποιές θὰ εἶνε οἱ ἀμοιβές αὐτές; Ἀπὸ ὅλες τις ἀμοιβές θ' ἀναφέρω ἐδῶ τις ἀκόλουθες **τρεῖς**· τὴ γαλήνη τῆς συνειδήσεως, τὴν ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὴν οὐράνια δόξα.

● **Ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως** ἢ, ὅπως ὀνομάζεται στὴν ἁγία Γραφή, ἢ «**εἰρήνη**» (βλ. Ματθ. 10,13. Λουκ. 10,5-6. Ἰω. 14,27· 16,33. Ρωμ. 5,1 κ.ἀ.)· νὰ ἢ πρώτη ἀμοιβὴ ποῦ θὰ ἔχη ὁ ὑπηρέτης τοῦ καλοῦ. Καὶ πράγματι ἢ συναίσθησι, ποῦ εἶχαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως, ὅτι ἐργάζονταν ὄχι γιὰ τὴ δική τους δόξα οὔτε γιὰ τὰ ἀτομικά τους συμφέροντα ἀλλὰ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, τὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὠφέλεια τοῦ πλησίον· ἢ συναίσθησι ὅτι σπέρνουν στὸν ἀγρὸ τῆς ἀνθρωπότητος ὄχι ζιζάνια ἀλλὰ σπόρο καθαρὸ καὶ ἐκλεκτὸ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, αὐτὴ ἢ συναίσθησι γέμιζε τις καρδιές τους ἀπὸ ἀνέκφραστα αἰσθήματα χαρᾶς καὶ εἰρήνης. Ἐνῶ διώκονταν, αὐτοὶ χαίρονταν· ἐνῶ φυλακίζονταν, αὐτοὶ δοξολογοῦσαν τὸ Θεό· οἱ διώκτες τους ταρασσόνταν, κι αὐτοὶ γαλήνιοι ἀντιμετώπιζαν τὴ θύελλα τῆς ἀνθρώπινης κακίας. Γιατὶ ἢ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, ἢ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, τοὺς πληροφοροῦσε, ὅτι βαδίζουν τὴν ὁδὸ τοῦ χρέους· κι ὅταν κανεὶς βαδίζει στὴν ὁδὸ τοῦ χρέους καὶ τῆς πίστεως, ἐκεῖ ὑπάρχει εἰρήνη πολλὴ καὶ βαθεῖα.

● Μετά, ἢ **ἀγάπη καὶ ἢ τιμὴ ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν**· νὰ ἢ δευτέρη ἀμοιβή, τὴν ὁποία ἀπολάμβαναν καὶ ἀπολαμβάνουν οἱ πιστοὶ δοῦλοι καὶ ὑπηρέτες τοῦ Κυρίου – χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τὴν ἐπιζητοῦν οἱ ἴδιοι. Ἐὰν ὁ κόσμος τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς πλάνης κατεδίωκε καὶ καταδιώκη μὲ λύσσα ἐκείνους ποῦ

μὲ λόγο καὶ μὲ ἔργα ὑψώνουν μέσα στὶς κοινωνίες τὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ, τὸ εὐλογημένο ὁμως ποίμνιο, οἱ πιστοὶ ποῦ ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησία, αὐτοὶ πάντοτε περιέβαλλαν καὶ περιβάλλουν μὲ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι τοὺς γενναίους αὐτοὺς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ. Γύρω ἀπ' αὐτοὺς συσπειρώνονται οἱ Χριστιανοί, εἴτε σὲ καιρὸ διωγμοῦ γιὰ νὰ πάρουν θάρρος καὶ ὁδηγίες, εἴτε σὲ καιρὸ εἰρήνης γιὰ νὰ τοὺς τιμήσουν, εἴτε καὶ μετὰ τὸ θάνατό τους γιὰ νὰ τοὺς ὑμνήσουν ὡς μάρτυρες καὶ ὁμολογητὰς τῆς πίστεώς τους. Τὸ ὄνομά τους εἶνε στὰ χεῖλη τῶν Χριστιανῶν μὲ σεβασμό. Διότι δι' αὐτῶν βρῆκαν τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας πλῆθος ἀμαρτωλοῖ, ποῦ νιώθουν τέτοια εὐγνωμοσύνη, σὰν ἐκείνη ποῦ λέει κάπου ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τοὺς Γαλάτες, ὅτι ἦταν πρόθυμοι εἰ δυνατόν νὰ βγάλουν καὶ νὰ δώσουν ἀκόμη καὶ τὰ μάτια τους στὸ δάσκαλο καὶ εὐεργέτη τους· «**εἰ δυνατόν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι**» (Γαλ. 4,15).

● Καὶ τρίτον, ἢ **δόξα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ αἰώνιος ζωὴ**· νὰ ἢ τελευταία καὶ ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τις ἀμοιβές. Γιὰ τὴν ἀμοιβὴ αὐτὴ ἀδυνατοῦμε νὰ δώσουμε λεπτομερεῖς πληροφορίες. Δὲν περιγράφεται. Τόσο μόνο λέμε, ὅτι στὴν «**αἰώνιον ζωὴν**» ὅλοι ὅσοι κοπίασαν γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ θὰ δοκιμάσουν ἐκεῖ μία βαθεῖα ἱκανοποίησι γιὰ ὅσα ὑπέφεραν ἐπάνω στὴ γῆ· θὰ βροῦν ἐκεῖ τὴν μακαρία ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τους· θὰ συναντήσουν ἐκεῖ τὴ μεγάλη ἐκείνη οἰκογένεια, στὴν ὁποία πατέρας μὲν εἶνε ὁ Θεός, ἀδελφοὶ δὲ εἶνε οἱ ἅγιοι μάρτυρες «**οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καὶ στεφανωθέντες**» (Παρακλητ., ἤχ. βαρύς, μαρτυρ. Δευτ. ἐπι.). Μ' αὐτοὺς θὰ ἐνωθοῦν κι αὐτοὶ καὶ θὰ χαίρουν αἰώνως.

* * *

Ἀδελφέ μου! Προσπάθησε νὰ γίνης ἕνας πραγματικὸς ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τότε θὰ δῆς **πόσο γλυκὸ εἶνε νὰ ὑπακούης στὸν Κύριο**. Δὲν σοῦ λέω, ὅτι ὁ δρόμος ὁ χριστιανικὸς θὰ ἔνε στρωμένος μὲ ῥόδα· θὰ συναντήσης ἐμπόδια, θὰ διωχθῆς, ἴσως καὶ νὰ μαρτυρήσης μένοντας πιστὸς στὸ ἅγιο θέλημά του. Ἀλλὰ σὲ ρωτῶ· τί εἶνε ὅλες οἱ θλίψεις τοῦ κόσμου καὶ τὰ μαρτύρια συγκρινόμενα μὲ μόνο μία ἡμέρα –γιὰ νὰ μὴν ποῦμε μὲ **μία μόνο στιγμή**– τῆς ἄλλης ἐκείνης ζωῆς, τῆς μακαρίας καὶ αἰωνίας, τὴν ὁποία σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ἀκούσαμε νὰ τὴν ὀνομάζη ὁ Χριστὸς «**παλιγγενεσίαν**», **νέα δημιουργία**, καὶ τὴν ὁποία ὑπόσχεται, ὡς ὑψίστη ἀμοιβή, σ' αὐτοὺς ποῦ τὸν ἀκολούθησαν μέχρι θανάτου;

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1268

Κυριακὴ Β' Ματθαίου (Ματθ. 4,18-23)
18 Ἰουνίου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ πρόσκλησις

«Δεῦτε ὀπίσω μου...» (Ματθ. 4,19)

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας, ἀγαπητοί μου, μᾶς διασχίσουμε τοὺς αἰῶνες καὶ τὶς ἀποστάσεις καὶ ἄς πᾶμε στὴ χαριτωμένη λίμνη τῶν Ἁγίων Τόπων, τὴ λίμνη τῆς Γεννησαρὲτ ἢ Τιβεριάδος. Ἐκεῖ ἐργάζονταν μερικοὶ **ψαράδες**. Τίμιοι ἄνθρωποι, προσπαθοῦσαν ἔτσι νὰ ζήσουν τὶς οἰκογένειές τους. Μεροδούλι - μεροφάι. Κανένα μεγάλο σχέδιο δὲν εἶχαν.

Καὶ νὰ ξαφνικὰ ἔρχεται μπροστά τους ἕνας. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Μήπως ἦταν πλούσιος; Ἦταν φτωχὸς σὰν αὐτούς, ἢ μάλλον φτωχότερος κι ἀπ' αὐτούς· διότι αὐτοὶ εἶχαν βάρκες, δίχτυα, κάποια μικρὴ περιουσία, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν τελείως ἀκτῆμων. Ἦταν **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Στάθηκε μπροστά τους καὶ εἶπε: «**Δεῦτε ὀπίσω μου**»· ἀφήστε τὴ δουλειὰ αὐτῆ, ἐλάτε κοντά μου, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω διδασκάλους τῆς ἀνθρωπότητος – αὐτὸ σημαίνει τὸ «**ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων**» (Ματθ. 4,19).

Κ' ἐκεῖνοι τί ἔκαναν; τοῦ ἔφεραν καμμιά ἀντίρρηση; Ὁχι. Φανταστήτε ἕνας φτωχὸς ἐδῶ, ὁ πιὸ φτωχὸς τῆς πόλεως, νὰ πάη στὴν Πρέσπα, νὰ βρῆ ἐκεῖ τοὺς ψαράδες καὶ νὰ τοὺς πῆ: Ἄφήστε τὰ δίχτυα, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά σας, ἐλάτε μαζί μου, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω παγκοσμίους διδασκάλους. Ποιὸς θὰ τὸν ἀκούσῃ; Κανεῖς. Τί μεγαλεῖο λοιπὸν ἔχουν οἱ ἀπόστολοι, τί θαῦμα εἶν' αὐτό! Ἐὰν καθήσουμε νὰ τὸ σκεφτοῦμε, φτάνει καὶ μόνο αὐτὸ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός· διότι εἶνε ὁ μαγνήτης ποὺ ἐλκύει τὶς ψυχές. «**Δεῦτε ὀπίσω μου**» εἶπε, κι αὐτοὶ ἀμέσως ἀφήσαν τὰ πάντα καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ ἐγίναν πράγματι οἱ **παγκόσμιοι διδάσκαλοι** τῆς ἀνθρωπότητος.

* * *

Τὸ «**δεῦτε**», ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς δὲν τὸ εἶπε μόνο στοὺς μαθητάς· τὸ εἶπε καὶ ἀλλοῦ. **Τρία «δεῦτε»** θὰ ὑπογραμμίσουμε ἐδῶ.

● Τὸ πρῶτο «**δεῦτε**» τὸ εἶπε ὄχι στοὺς τέσσε-

ρις μαθητὰς τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (Πέτρο, Ἀνδρέα, Ἰάκωβο, Ἰωάννη) οὔτε στὴν ομάδα τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ἀλλὰ σὲ μεγάλο κύκλο. Σ' αὐτοὺς λέει ὁ Κύριος: «**Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς**» (Ματθ. 11,28). Ἐδῶ καλεῖ **ὅλο τὸν κόσμο**. Εἶνε προσκλητήριο παγκόσμιο.

«**Δεῦτε πρὸς με πάντες...**». «**Πάντες**» σημαίνει **ὅλοι ἀνεξαιρέτως**: οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ εἰδωλολάτρεις, οἱ ἄντρες ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες, οἱ γέροντες ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά, οἱ ἀπλοῖκοι καὶ ἀγράμματοι ἀλλὰ καὶ οἱ σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, οἱ φτωχοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ πλούσιοι, οἱ στρατιῶτες ἀλλὰ καὶ οἱ στρατηγοί, ὁ ἀπλὸς λαὸς ἀλλὰ καὶ οἱ μεγιστάνες καὶ βασιλεῖς τοῦ κόσμου· ἄσπροι, μαῦροι, κίτρινοι, ἐρυθρόδερμοι, οἰουδήποτε χρώματος καὶ ἂν εἶνε. Ὅλοι, κάθε τέκνο τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, οἱ πάντες καλοῦνται **νὰ ἔρθουν στὸ Χριστό**.

Γιατί νὰ ἔρθουν, τί ἔχουν ν' ἀπολαύσουν κοντὰ στὸ Χριστό; Ἐμένα ρωτᾶτε; ρωτήστε ὅσους τὸ δοκίμασαν, τὶς γενεές γενεῶν τῶν πιστῶν. Διαβάστε τοὺς βίους τῶν ἁγίων καὶ τὴν παγκόσμιο ἱστορία. Μία ἀπάντησι θὰ πάρετε: **Νὰ πᾶμε στὸ Χριστό, γιατί** «**κοπιᾶζουμε καὶ εἴμαστε φορτωμένοι**», γιατί **εἴμαστε δυστυχεῖς**. Δυστυχεῖς, ἔστω καὶ ἂν πλέουμε μέσα στὸ χρυσάφι ὅπως ὁ Μίδας, ἢ ἔχουμε τὶς δάφνες τοῦ Ναπολέοντος, ἢ φέρουμε στὴν κεφαλὴ στέμματα ἀδαμαντοκόλλητα, ἢ ταξιδεύουμε στοὺς πλανῆτες καὶ τοὺς γαλαξίες, ἢ κατέχουμε τὴ σοφία τοῦ Ἀϊνστάϊν. Δυστυχεῖς, διότι μέσα στὴν καρδιά μας ὑπάρχει τὸ φοβερότερο μικρόβιο, ποὺ λέγεται **ἁμαρτία**. Πόσο δυστυχεῖς εἴμεθα; Δυστυχεῖς ὅσο εἶνε ὁ ἰσοβίως φυλακισμένος, ὁ πεινασμένος ποὺ δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάῃ, ὁ διψασμένος ποὺ δὲν ἔχει νερὸ νὰ πιῇ, ὁ ἄρρωστος ποὺ δὲν ἔχει φάρμακο, ὁ ναυαγὸς ποὺ δὲν ἔχει σωσίβιο, ὁ αἰχμᾶ-

λωτος πού δὲ βλέπει ἐλπίδα σωτηρίας. Δυστυχεῖς εἶνε ὅλοι αὐτοί, ἀλλὰ ὁ ἁμαρτωλὸς εἶνε ἀκόμη δυστυχέστερος. Ὁ Χριστὸς λοιπὸν εἶνε ὅ,τι τὸ φῶς γιὰ τὸν τυφλό, ὅ,τι τὸ ψωμί γιὰ τὸν πεινασμένο, ὅ,τι τὸ νερὸ γιὰ τὸν διψασμένο, ὅ,τι τὸ σωσίβιο γιὰ τὸ ναυαγό, ὅ,τι τὸ φάρμακο γιὰ τὸν ἀσθενῆ, ὅ,τι ἡ χάρις γιὰ τὸν κατάδικο. **Ὅλα αὐτὰ μαζί εἶνε ὁ Χριστός.** Ἄν ἀκούσουμε τὴ φωνή του πού μᾶς καλεῖ, τότε θ' ἀναπαυθῆ ἡ καρδιά μας. Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, μετὰ ἀπὸ ὅλες τὶς περιπλανήσεις του, εἶπε· «Ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἀνήσυχος, ἕως ὅτου ἀναπαυθῆ σ' ἐσένα, ὦ Θεέ».

● Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ γενικὴ αὐτὴ κλήσι ὑπάρχει, ὅπως εἶδαμε, καὶ ἡ εἰδικὴ κλήσις. Εἶνε τὸ δεύτερο «δεῦτε», αὐτὸ πού ἀκούσαμε σήμερα. Ὅπως ἐν καιρῷ πολέμου, ὅταν ἡ πατρίδα κινδυνεύη, στέλνει —πρὸ ἀκόμη τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως— εἰδικές κλήσεις σὲ ἐπιλεκτά παιδιά της, πεπειραμένους ἀξιωματικούς τοῦ πολέμου, νὰ σπεύσουν γιὰ νὰ ἐπανδρῶσουν εἰδικές θέσεις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἔτσι ὑπάρχουν εἰδικές κλήσεις καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ποιὲς εἶνε αὐτές; Εἶνε οἱ κλήσεις πού ἀπευθύνει ὁ Θεὸς **σὲ ἐκλεκτοὺς δούλους του.** Ἄν ἀνοίξουμε τὴν ἀγία Γραφή, βλέπουμε ὅτι καλεῖ τὸν Ἀβραάμ, νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν πεδιάδα τοῦ Εὐφράτου καὶ νὰ ἔρθῃ στὴ γῆ Χαναάν, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γενάρχης ἑνὸς ἱστορικοῦ ἔθνους πού μέχρι σήμερα ὑπάρχει. Ἐκλέγει τὸ Μωϋσῆ, τὸ βοσκὸ τῆς ἐρήμου, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ νομοθέτη στὸ Σινά. Ἐκλέγει τὸ Δαυῖδ ἀπὸ τὰ ποιμνία, γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ ἑνδοξο βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ. Καλεῖ τὸν προφήτη Ἡλία, πού εἶχε μόνο μιὰ κάππα, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ ἐλεγκτὴ τῆς βασιλείας Ἰεζάβελ. Καλεῖ ἄλλους ἄνδρες. Ὅπως καὶ μέσα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου, καλεῖ μιὰ καὶ μόνο, τὴν Παρθένο Μαρία, γιὰ νὰ γίνῃ Μήτηρ Θεοῦ. Ἔτσι καλεῖ καὶ τοὺς ἀποστόλους, αὐτοὺς τοὺς ψαρᾶδες, γιὰ νὰ νικήσουν τοὺς σοφοὺς. Καὶ πράγματι ἕνας Ἀνδρέας κ' ἕνας Πέτρος, οἱ ἀγράμματοι αὐτοί, νίκησαν τοὺς φιλοσόφους· ὅ,τι δὲν κατῶρθωσαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης —πού δὲν εἶχαν οὔτε μιὰ δεκάδα μαθητῶν—, τὸ κατῶρθωσαν αὐτοὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ Κυρίου. Καλεῖ ὁ Κύριος καὶ τὸν Παῦλο, τὸν ἐχθρὸ καὶ διώκτη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ «σκευὸς ἐκλογῆς» (Πράξ. 9,15) καὶ διαπρύσιο κήρυκα τῶν ἀληθειῶν τοῦ εὐαγγελίου. Καλεῖ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο μὲ τὸ «Ἐν τούτῳ νίκα», γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ πρῶτο Χριστιανὸ ἡγεμόνα. Καλεῖ.... Καλεῖ πρόσωπα, καλεῖ καὶ ἔθνη ὁλόκληρα.

Καὶ μέχρι σήμερα ὁ Χριστὸς ἐξακολουθεῖ νὰ καλῆ. Γιατὶ **ζῆ!** Στὶς κατακόμβες, ὅταν ἔθαν τὸς μάρτυρας, Χριστιανοὶ ἔπαιρναν μὲ τὸ δάκτυλό τους ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων καὶ ἔγραφαν στὰ λατινικὰ τὴ λέξι Βίβιτ (Vivit), (Χριστοὺς βίβιτ) *Christus vivit*· δηλαδή, ὁ Χριστὸς ζῆ. Ζῆ, δὲν πέθανε· ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τὴν ἡμέραν σήμερον εἰδικές κλήσεις; Μάλιστα. Νὰ σᾶς δεῖξω μερικές. Βλέπετε στὸ ἱερὸ βῆμα ἱερομονάχους; βλέπετε στὰ μοναστήρια μοναχοὺς καὶ μοναχές; Ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα· μητέρα, πατέρα, θέλητρα τῆς ζωῆς· τοὺς κάλεσε ὁ Κύριος, γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ προσεύχωνται. Βλέπετε στὰ νοσοκομεῖα νοσοκόμες; τίς κάλεσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ μένουν σὰν ἄγγελοι μέρα καὶ τὴ νύχτα δίπλα στοὺς ἀσθενεῖς. Βλέπετε στὰ γηροκομεῖα καὶ τὰ ἄλλα εὐαγγῆ ἰδρύματα δεσποινίδες καὶ κυρίες ἀφωσιωμένες στοὺς ἀδυνάτους; Αὐτὲς εἶνε εἰδικές κλήσεις. Βλέπετε καὶ στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀσία καὶ ἄλλου εὐγενεῖς ἱεραποστόλους, πού ἔγκατέλειψαν πατρίδα, σπίτι, οἰκογένεια; τοὺς κάλεσε ὁ Χριστός, γιὰ νὰ κηρύξουν ἐκεῖ τὸ εὐαγγέλιο στὰ πλάσματά του.

* * *

● Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, μᾶς καλεῖ σὲ γενναῖα ἄλματα· διότι δὲν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τιποτένια, τὸν ἔπλασε **γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.** Καὶ μακάριοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀνοιχτὰ τ' αὐτιά, γιὰ ν' ἀκούσουν τόσο τὴ γενικὴ ὅσο καὶ τὴν εἰδικὴ πρόσκλησί του· *«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»* - *«Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων».*

Γιὰ τοὺς ἀξίους ὅμως τῶν δύο αὐτῶν κλήσεων ὑπάρχει καὶ ἕνα τρίτο «δεῦτε». Αὐτὸ δὲ θ' ἀκουστῆ πλέον ἐδῶ στὴ γῆ· οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄμβωνες τῶν ἐκκλησιῶν, οὔτε ἀπὸ τίς ὄχθες τῆς Γαλιλαίας, οὔτε μέσα στὰ μοναστήρια καὶ τὰ εὐαγγῆ ἰδρύματα. Θ' ἀκουστῆ κάπου στοὺς αἰθέρας, ὑπεράνω τῶν γαλαξιῶν, στὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, ἐν μέσῳ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, **τὴν ἡμέραν τὴ φοβερά.**

Εὐχήθητε, ἀδελφοί μου, σ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἐγὼ εὐχομαι σ' ἐσᾶς, ν' ἀκούσουμε αὐτὸ τὸ «δεῦτε» τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. **Μ' αὐτὸ ἀνοίγει ὁ παράδεισος·** *«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου»* (Ματθ. 25,34). Τῆς ὁποίας οὐρανίου βασιλείας εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε κ' ἐμεῖς ὅλοι διὰ πρεσβειῶν πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2022	Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Ματθ. 6,22-33) 25 Ἰουνίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μάτια - πίστι - νοῦς

«Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός» (Ματθ. 6,22)

Ἀπλᾶ, ἀγαπητοί μου, ἀπλᾶ μιλοῦν οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀπλᾶ μιλάει αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀπλᾶ θὰ μιλήσουμε κ' ἐμεῖς. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν εἶνε φιλοσοφίες. Στὸ ζήτημα π.χ. τῆς ψυχῆς ὁ Χριστός ἔδωσε τὴν ἀπάντησι μὲ δυὸ λόγια: **ἡ ψυχή**, λέει, εἶνε ἀθάνατη (βλ. Μάρκ. 8,36-37). Ἔτσι καὶ στ' ἄλλα θέματα ὁ Κύριος μᾶς μίλησε μὲ **ἀπλότητα**, μὲ **εἰκόνες καὶ παραδείγματα** ἀπ' τὴ φύσι.

● Σήμερα τὸ εὐαγγέλιο ὡς πρῶτο παράδειγμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ἔχει **τὸ μάτι** τοῦ ἀνθρώπου (βλ. Ματθ. 6,22). **Τί εἶνε τὸ μάτι;** Ἔνα ἀπὸ τὰ λεπτότερα ὄργανα· μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, ποὺ ἐργάζεται αὐτομάτως ἐπὶ χρόνια ὀλόκληρα χωρὶς μπαταρία. Ποιός τὴν ἔφτιαξε; Ὁ Θεός. Καὶ μόνο γιὰ τὰ μάτια θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε μέρα καὶ νύχτα.

Καὶ **γιατί μᾶς τὰ ὅωσε τὰ μάτια;** Ὅχι γιὰ νὰ ἱκανοποιῦμε τὴν ἀμαρτωλὴ περιέργεια, νὰ βλέπουμε τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀκατονόμαστα. Μᾶς τὰ ὅωσε γιὰ ἓνα μεγάλο σκοπό· νὰ βλέπης τὸ πανόραμα τῆς δημιουργίας, τὸν ἥλιο τὸ πρῶν ν' ἀνατέλλῃ καὶ νὰ λές «*Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς*» (Δοξολ.)· νὰ βλέπης τὸ βραδάκι νὰ κἀνη βουτιά στὸ πέλαγος καὶ νὰ λές «*Φῶς ἱλαρὸν ἀγίας δόξης ... Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν...*» (ἔσπερ.)· νὰ βλέπης τὴ νύχτα τ' ἀναρίθμητα ἀστέρια, τὰ καντηλάκια τῆς Παναγίας, νὰ τὰ βλέπης ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ λές «*Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα*» (Ψαλμ. 18,2).

● Στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστός λέει, ὅτι «*ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός*» (Ματθ. 6,22). Ὅπως τὴ νύχτα, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ φῶς, κρατᾶς φανάρι γιὰ νὰ μὴ σκοντάψης, ἔτσι καὶ γιὰ νὰ βαδίζης μὲ ἀσφάλεια στὴ ζωὴ σου στὸν κόσμο αὐτὸν σοῦ ὅωσε καὶ **κάποια ἄλλα μάτια**.

Ἡ φυσικὴ ὄρασι δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα· τὴν ὄρασι αὐτὴ τὴν ἔχουν καὶ τὰ ζῶα·

μερικὰ μάλιστα, ὅπως π.χ. ὁ ἀετός, ἔχουν ἰσχυρότερη ὄρασι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἄλλὰ ἐδῶ δὲν ἐννοοῦμε τὴν ὄρασι αὐτὴ· ἐννοοῦμε κάποια ἄλλη ὄρασι, ποὺ ἡ ἀξία τῆς εἶνε ἀπείρως μεγαλύτερη καὶ τὴν ὁποία πολὺ λίγοι διαθέτουν. Ποιὰ εἶνε ἡ ὄρασις αὐτὴ, γιὰ τὴν ὁποία κυρίως ὁμιλεῖ ὁ Κύριος; **Ἡ πίστι**.

Ἄς φέρομε παράδειγμα. Εἴμαστε μαζεμένοι μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ὅλοι ἔχουμε μάτια. Καὶ τί βλέπουμε; Βλέπουμε κολῶνες, εἰκόνες, στασίδια, ἀναλόγια, δεσποτικὸ θρόνο, τέμπλο, ἀγία τράπεζα, ἀνθρώπους ποὺ ἐκκλησιάζονται, ἐπιτρόπους, ψαλτάδες, παπάδες ντυμένους μὲ ἄμφια... Σὰς ἐρωτῶ· μόνο αὐτὰ ὑπάρχουν μέσα στὸ ναό; Ἄχ, ἀδελφοί μου, δὲν ὑπάρχουν μόνο αὐτὰ· ὑπάρχουν κι ἄλλα πράγματα, ποὺ δὲν τὰ βλέπουμε γιὰτὶ δὲν ἔχουμε τὰ κατάλληλα μάτια, δὲν ἔχουμε τὴν ὄρασι ποὺ λέγεται πίστι· ἂν εἶχαμε τὴν ὄρασι αὐτὴ, πολλὰ θὰ βλέπαμε. Τώρα ἔχουμε μάτια ζωῶδη, μάτια λύκου, μάτια γερακιοῦ, μάτια ἀρκούδας, μάτια χοίρου...· γιὰτὶ ὁ ἓνας εἶνε ἀσπλαχνος, ὁ ἄλλος σκληρόκαρδος, ὁ ἄλλος ἄρπαγας, ὁ ἄλλος θυμώδης, ὁ ἄλλος ἀσελγής, καὶ ὅλοι ὀλιγόπιστοι. Ἄν εἶχαμε **πίστι –αὐτὴ εἶνε ἡ ἄλλη ὄρασι–**, θὰ βλέπαμε πολλὰ ἄλλα.

Διαβάζετε τοὺς βίους τῶν ἁγίων; Ἐκεῖ θὰ δῆτε ὅτι, ὅποιοι εἶχαν **πίστι καὶ καθαρὴ καρδιά**, στὴν ἐκκλησία αἰσθάνονταν τὸ θαῦμα ποὺ τελεῖται, ἄκουγαν ἀγγελικοὺς ὕμνους, ἔβλεπαν πάνω στὴν ἀγία τράπεζα τὸ Χριστὸ νὰ ἀκτινοβολῇ, τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ τοὺς ἁγίους, ἔβλεπαν ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους. Τὸ ἀπολυτικίο τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος λέει· «*...καὶ ἐν τῷ μέλλειν τὰς ἀγίας σου εὐχὰς ἀγγέλους ἔσχεσιν συλλειτουργοῦντάς σοι*»· ὅταν δηλαδὴ λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Σπυριδῶν, οἱ Χριστιανοὶ ἔβλεπαν νὰ συλλειτουργοῦν μαζί του ἄγγελοι. Ἄν ἔχουμε κ' ἐμεῖς πίστι, διὰ τῆς πίστεως θὰ δοῦμε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

● Ἀλλὰ ἐγώ, ἀδελφοί μου, θὰ ἔλεγα· ἄς μὴν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι σήμερα τὴν ὄρασι τὴν πνευματικὴν ποὺ εἶχαν οἱ ἅγιοι· νὰ ἔχουν τούλαχιστον τὴ φυσικὴ ἱκανότητα νὰ διακρίνουν, **τὴν καθαρότητα δηλαδὴ τοῦ νοῦ**, νὰ ἔχουν τούλαχιστον τὸ μυαλό τους ὑγιᾶς ὥστε νὰ σκέπτεται λογικά. —Μά, θὰ πῆτε, δὲν σκέπτονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι λογικά; Ἄν νομίζετε ἔτσι, κάνατε λάθος· μακάρι νὰ σκέπτονταν λογικά.

Ἔδωσε ὁ Θεὸς τὰ μάτια, νὰ βλέπῃς τὴ φύσι, ὅ,τι ὑπάρχει γύρω σου· ἔδωσε τὴν πίστι ὡς ἔκκτη αἴσθησι, νὰ βλέπῃς τὸν παράδεισο, τὰ οὐράνια. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο αὐτά, ὑπάρχει καὶ κάποιον ἄλλο φανάρι, ποὺ τὸ ἔδωσε σὲ ὅλους, τὸ ἔχουν καὶ οἱ ἄγριοι ἀκόμα. Ποιὸ εἶν' αὐτό; **ὁ νοῦς - τὸ μυαλό** τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄχ αὐτὸ τὸ μυαλό, τί θαῦμα εἶνε! Ἄν ἀνοίξῃς τὸ κρανίον τοῦ ἀνθρώπου, **ὁ ἐγκέφαλος** εἶνε μιὰ λάσπη, κάτι σὰν ἀσβέστης. Καὶ ὁμως ἐκεῖ μέσα τί δὲν ὑπάρχει! Εἶνε ἀνώτερο ἀπ' ὅλες τὶς μηχανές. Καὶ τὸ πιὸ τέλειον ἐργοστάσιον μὴδὲν εἶνε μπροστά του. Ὁ ἐγκέφαλος ἔχει ἐκατομμύρια τῶν ἐκατομμυρίων μικρὰ - μικρὰ «καλώδια». Εἶνε τόσο λεπτεπίλεπτος καὶ εὐπαθής, ποὺ, μιὰ σταγόνα αἷμα νὰ πέσῃ μέσα στὰ ἀγγεῖα του, ὁ ἀνθρώπος τελείωσεν.

Γιατί λοιπὸν τὸ ἔδωσε ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸ μυαλό; Σοῦ τὸ ἔδωσε, γιὰ **νὰ σκέπτεσαι λογικά**, γιὰ νὰ γίνῃς βασιλεὺς ὅλης τῆς κτίσεως, νὰ προοδεύῃς καὶ νὰ εὐτυχήσῃς, νὰ διακρίνῃς τὸ ψέμα ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, νὰ προχωρῇς νὰ προχωρῇς καὶ νὰ φτάσῃς μέχρι τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Φαίνεται ὁμως ὅτι κάποτε τὸ μυαλό τὸ χάνουμε. Γιατί ἂν δὲν τὸ χάναμε, δὲν θὰ εἶχαμε φτάσει στὸ σημεῖον ποὺ φτάσαμε.

Τρελλοκομεῖο καὶ κάτι χειρότερον καταντήσαμε. Σήμερα ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύει ἀπὸ τὶς ἐφευρέσεις τῶν «ἐπιστημόνων», αὐτῶν μὲ τὰ μεγάλα μυαλά, ποὺ μπορεῖ ν' ἀνεβοῦν στὰ οὐράνια κι ἀπὸ κεῖ νὰ ρίξουν κάτω στὴ γῆ βόμβες. **Τὸ μυαλό**, ἀντὶ νὰ ἔναι καθαρὸ, **σκοτίζεται**. Ὅπως ἕνας ποὺ πίνει κρασί ζαλίζεται καὶ δὲν ξέρει τί λέει καὶ τί κάνει, ἔτσι εἶνε σήμερα ὁ ἀνθρώπος· δὲν ξέρει τί κάνει. Ἄς ἔχῃ μάτια καὶ τηλεσκόπια· ἐφ' ὅσον μέσα του ὑπάρχει ἡ ἁμαρτία, τὸ κακὸ, ὁ ἀνθρώπος ζῆ στὸ σκοτάδι, στὸν «ζόφον τοῦ σκοτους» ποὺ λέει ὁ ἀδελφός θεός Ἰούδας στὴν Ἐπιστολὴ του (στ. 13).

Ἄν θέλῃς νὰ δῆς σὲ τί σκοτάδι φτάνει ὁ ἀνθρώπος, δὲς τὸν ἄλλο **Ἰούδα, τὸν προδότη**, γιὰ τὸν ὁποῖον τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ ἀκούμε· «*Ὅτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταὶ ἐν τῷ νιπτήρι τοῦ δεῖπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβῆς φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο*». Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον

λέει ὅτι, ὅταν ὁ σατανᾶς εἰσῆλθε στὴν καρδίαν τοῦ Ἰούδα καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ μυστικὸ δεῖπνον νὰ προδώσῃ τὸ Χριστό, ἦταν «**νύξ**» (Ἰω. 13,30,27).

Ἡ **φιλαργυρία** εἶνε τὸ πάθος ποὺ σκοτίζει περισσότερο ἀπ' ὅλα. Κάθε ἁμαρτωλὸς μυαλό δὲν ἔχει, πρὸ παντὸς ὁμως ὁ φιλάργυρος. Τὸν βλέπεις καὶ μαζεύει μαζεύει. Τί θὰ τὰ κάνῃ; Αὐτὰ ποὺ ἔχει τὸν φτάνουν νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια. Οὔτε τὶς δικές του λογικὲς ἀνάγκες ξέρει νὰ σταθμίσῃ, οὔτε τὸν φτωχὸ σκέπτεται ποὺ δὲν ἔχει νὰ ζήσῃ οὔτε μιὰ μέρα. Μαζεύει συνεχῶς, λὲς κ' ἔκανε συμβόλαιον μὲ τὸ θάνατον ὅτι θὰ ζήσῃ χιλιάδες χρόνια. Τὸ εὐαγγέλιον σήμερα λέει, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ προσθέσῃς στὴ ζωὴ σου οὔτε μιὰ μέρα (βλ. Ματθ. 6,27). Ὅταν ἔρθῃ ὁ χάρος, δὲν σοῦ δίνει οὔτε ἕνα λεπτὸν διωρῖαν· «**Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;**» (Λουκ. 12,20). Μυαλό δὲν ἔχει, γι' αὐτὸ τὸν ὀνομάζει «**ἄφρονα**». Ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ ἀνάλογες περιπτώσεις λέει, ὅτι «**παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν**» (Ῥωμ. 1,28).

Σήμερα ὁ ἀνθρώπος ἔχει **χαλασμένο μυαλό**. Κρίμα στὰ σχολεῖα, στὰ πανεπιστήμια καὶ στὶς γλῶσσες. Ἐνας ἀγράμματος σκέπτεται καλύτερα ἀπὸ ἕναν ἐπιστήμονα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν τρίτον παγκόσμιον πόλεμον. Χαλασμένα εἶνε τὰ μυαλά τῶν φιλαργύρων, φιλοδόξων καὶ ἀρχομανῶν, ξεκουρδισμένα ρολόγια ποὺ τὰ ξεκούρδισε ὁ διάβολος νὰ μὴ δουλεύουν. Μπορεῖ ἄπειρα πράγματα νὰ σκέπτονται· ἕνα δὲν σκέπτονται, τὸ Θεὸ καὶ τὸ θάνατον. Γι' αὐτὸ μᾶς λέει ὁ Κύριος, νὰ προσέξουμε τὸ μυαλό μας νὰ ἔναι καθαρὸ.

* * *

Προτοῦ τελειώσω, ἀγαπητοί μου, θὰ θυμίσω μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν ὑπαιθρον. Ὅπως ὁ περιβολάρχης δένει **τὸ γαϊδουράκι στὸ μαγγανοπήγαδο** μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, γιὰ νὰ γυρίζῃ καὶ νὰ τοῦ βγάξῃ νερό, ἔτσι ὁ διάβολος μᾶς ἔχει δέσει στὰ καταραμένα μαγγανοπήγαδά του (τῆς μοιχείας, τῆς πορνείας, τῆς χαρτοπαιξίας, τῆς βλαστήμιας, τῆς ἀτιμίας, τῆς κλοπῆς, τῆς ἀθείας κ.λπ.)· μᾶς ἔβαλε τυφλοπᾶνι, κ' ἐμεῖς τρέχουμε κάνοντας τὸ θέλημά του.

Ἄς βγάλουμε τὰ τυφλοπᾶνια —ὁ καθένας τὸ δικό του—, νὰ δοῦμε τὸ Θεόν, νὰ πιστέψουμε στὸ Χριστό, νὰ γίνουμε ἄνθρωποι. Γιατί μᾶς ἔδωσε τρία πράγματα· μάτια νὰ βλέπουμε τὰ ὠραῖα πράγματα, πίστι νὰ τὸν λατρεύουμε, καὶ μυαλό νὰ τὸν σκεπτόμαστε. Ἄν ζήσουμε καὶ πολιτευθοῦμε ἔτσι, θὰ ἔχουμε τὴ χάρι καὶ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**